

#GRONINGEN
GROEIT OP

nr. **4**

JEUGDHULP IN DE PRAKTIJK

Spoed voor jeugd:
**Elke crisis is
ook een kans**

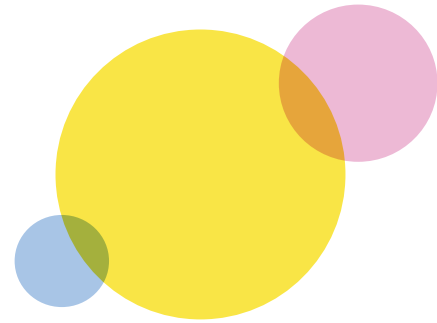
#GroningenGroeitOp, een serie compacte boekjes, waarin we telkens een vorm van jeugdhulp uitlichten, die recent, een beproefde en bestendige verbetering is gebleken. Voorbeelden van jeugdhulp uit de provincie Groningen, in de hoop dat kennis delen tot navolging leidt.

Goede voorbeelden van jeugdhulp verdienen aandacht. Heb je ook een goed onderwerp, neem dan contact op met de redactie:
info@groningengroeitop.nl

SPOED VOOR JEUGD

Elke crisis is ook een kans

- Direct met een hulpverlener in gesprek, geen 'triagisten'.
- Geen onderscheid naar psychiatrisch en pedagogisch.
- Minimum aan ingrijpende maatregelen, zoals een opname.
- Efficiënt en effectief inzetten van deskundigheid van verschillende disciplines.
- Verbetervoorstellen voor het jeugdhulplandschap lerend van iedere crisis.
- Warme overdracht en een goed vervolg na iedere crisis.

Sinds 1 juli 2020 is Spoed voor Jeugd operationeel. Elke avond zitten twee ervaren hulpverleners van verschillende organisaties op locatie in het hoofdgebouw van Accare, aan de Lübeckweg in Groningen, een psychiater is thuis op de achterwacht. De hulpverleners zijn specifiek getraind als specialist in de crisisopvang. Samen vormen ze een hecht team dat op basis van ervaringen onder supervisie blijft leren. Het Spoed voor Jeugdteam team telt 85 hulpverleners, werkzaam o.a. bij Accare, Elker, Jonx (van Lentis) of Molendrift. Vier jeugdhulpaanbieders die samen met nog een aantal netwerkpartners, zoals Interpsy, OCRN en Cedin de crisisdienst bemensen, al houdt de samenwerking daar niet op. De crisis hulp is onderdeel van het regionale jeugdhulplandschap in Groningen. Een crisis is een kans om die hulp beter te organiseren, is het motto. Dat heeft een dubbele betekenis: de zorg rond het betreffende, individuele kind kan beter worden georganiseerd én de zorg kan zich uit de opgetelde ervaringen verbeteren, zodat de kans op een crisis bij alle, toekomstige kinderen wordt verkleind. Na een crisiscontact is er altijd contact met de reguliere hulp, zodat er een vervolg gegeven kan worden aan de ingezette behandellijn. Daarnaast is het mogelijk om met alle betrokkenen terug te kijken; wat ging er mis in de lopende hulpverlening, als die er al was of, in ieder geval, wat kan er beter, om de kans op een volgende crisis te minimaliseren. De ambities zijn groot: kwalitatief betere hulp (ook in het vervolgtraject) binnen een open,

lerende organisatie, die opgedane ervaringen deelt met het omringende zorgveld. Het werken vanuit een pact gedachte tussen gemeenten, lokale wijkteams en zorgaanbieders onderstreept de samenwerking én benoemt de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de doorgaande verbetering van de jeugdhulp. Of misschien moeten we dit ook breder trekken: Spoed voor Jeugd als aanjager van continue verbetering van de jeugdhulp in zijn volle omvang. Een pact, niet als letter op papier, maar een gedeelde ambitie van individuele hulpverleners en organisaties om elke crisis beter op te lossen en te benutten als kans om de hulp te verbeteren, vanuit het breed gedeelde besef en de erkenning dat crisissituaties veel impact hebben, best vaak voorkomen hadden kunnen worden en niet altijd een goed vervolg krijgen.

Een inkijkje aan de hand van een groepsinterview met crisis-hulpverleners Laura Terpstra (Elker), Bram Tempelaar (Accare), Laura Kruze (Jonx) en Marijke Vredeveld (Molendrift). Maar eerst het woord aan Tjakien Fokkes, want Spoed voor Jeugd is niet over 1 nacht ijs in elkaar gezet.

TJAKIEN FOKKES

Indelen en daarna verdelen

‘Niemand was tevreden over de gangbare praktijk. Zat je in crisis dan belde je met de meldkamer, waar iemand de triage deed. De triagist stelde een waslijst aan vragen, voordat je werd doorverbonden met de dienstdoende hulpverlener van de deelnemende instellingen. Hamvraag bij de triage was, is het een pedagogische of psychiatrische crisis of betreft het een persoon met een lichtverstandelijke beperking. Al naar gelang het oordeel verbond de meldkamer door met een dienstdoende hulpverlener. Een taakverdeling die meer gericht is op de bestaansoorsprong van zorginstellingen, dan dat het recht doet aan de aard van de crises, laat staan het kind en diens gezin. Een onderscheid dat tot verwarring leidt en onnodig gesteggel, de terugkerende vraag waar een klant in crisis nu precies terecht

hoort, met soms een pijnlijk naar elkaar wijzen. Bij de nieuwe aanbesteding was

iedereen het over een ding eens: dat het anders moest, beter kon.

In de aanloop naar Spoed voor Jeugd is daarom goed nagedacht en lang gepraat over een verbeterde opzet. Wat wilden we bereiken? Een kwalitatief betere crisiszorg, een afname van het aantal

Tjakien

onverwachte crises en een algemene verbetering van de vervolgzorg en daar dan steeds beter in worden. Dan moet je het eens worden over hoe je dat wil bereiken en in welke vorm je dat giet. Samenwerken door over je schaduw heen te stappen, je routines loslaten.’

Omslag naar directe en doorlopende hulpverlening

‘We werken nu vanuit één analysekader, dat door iedereen gekend en onderschreven wordt. Wie belt krijgt direct een ervaren hulpverlener aan de lijn, de hulp start meteen. Die hulpverlener zit niet alleen op zijn post. Elke avond zitten er twee en in het weekend drie mensen, met een psychiater als achterwacht die vanuit de eigen professionele expertise bijdragen aan de dienst. Spoed

voor Jeugd werkt als een specialistisch team, waarin ervaring en kennis vanuit de verschillende instellingen

samensmelt. Ervaringen die we ook delen, in supervisie en intervisie, buiten de diensttijden om. Zo'n team wordt immers niet vanaf het papier geboren. Mensen moeten elkaar leren kennen, wennen; elkaars werkwijze en drijfveren snappen. Als team moet je het eens worden over dat analysekader, zeker zijn van elkaar, dat je het op dezelfde manier begrijpt en

"Zo'n team wordt immers niet vanaf het papier geboren."

Bouwen aan een doorlerend team

Voor de start zijn alle deelnemende hulpverleners getraind. De leidende principes (zie pag. 13) zijn benoemd en beschreven en geoefend. Want wat betekent dit voor de hulpverlening bij een crisis in de praktijk. De mogelijke vragen die bij Spoed voor Jeugd binnen zouden kunnen komen zijn gegroepeerd en uitgewerkt in zes, zogenoemde typerende vignetten. Een houvast in elke, verschillende situatie. Wat is je bejegening, je grondhouding; welke vragen stel je (eerst), hoe zorg je voor de-escalatie? Verschillende situaties, vragen om een verschillende insteek. Daar kun je op trainen. Ook als het gaat om het herkennen en de interactie bij suicidaliteit. Door trainingen samen te volgen en vignetten samen te maken, zorg je voor een gezamenlijke werkwijze en visie. Spoed voor Jeugd werkt vanaf de start met ervaren en getrainde hulpverleners, vanuit een zo breed mogelijke spreiding van disciplines. Hulpverleners uit de deelnemende instellingen, die elkaar in kennis en ervaring aanvullen. Zo lukt het om de hobbels die je tegenkomt te stroomlijnen, elkaar te ondersteunen. Supervisie op basis van casuïstiek houdt de leidende principes levend, steeds scherper in de praktijk.

samen in de praktijk toe kan passen. Kijk je nu, dik twee jaar verder, dan is er een eenduidige werkwijze ontstaan, sneller misschien dan we gedacht hadden. De-escalerende gespreksvoering is beproefd en werkt. De terugkoppeling op de eerstvolgende werkdag naar de direct betrokken gemeente c.q. hulpverlener is standaard. Bij complexe casuïstiek wordt altijd

een evaluatie gepland met alle betrokkenen. Er zijn duidelijke samenwerkingsafspraken in de keten gemaakt. De lokale teams hebben een vaste contactpersoon voor een 'warme' overdracht, waardoor er meer continuïteit zit in de afhandeling van de crisis. Met toestemming kunnen er vooraanmeldingen worden gedaan, zodat we het signaleringsplan bij de hand hebben, mocht iemand in crisis bellen. Wij kunnen dan zoveel mogelijk het plan van de client volgen en aanhouden. En het gezin daar bijvoorbeeld stap voor stap doorheen coachen. Een waardevolle aanvulling op onze werkwijze, geen geoliede machine nog, maar wel iets waar we continue op proberen te verbeteren.'

Pact op basis van gevoelens van ongemak

'Samenwerking is binnen Spoed voor Jeugd dus meer dan de som der delen. Tijdens de crisisdienst kunnen de hulpverleners altijd een beroep doen op de psychiater als achterwacht. Is er sprake van huiselijk geweld, dan is er hulp nodig voor de volwassenen, ook dan kunnen we snel doorschakelen. Vooropgesteld dat we willen leren van alle ervaringen, is er ook structureel contact

"Hoe zorgen we ervoor dat een kind of jongere thuis kan blijven, wetende dat een uithuisplaatsing traumatisch is?"

met ketenpartners als OCRN, Cedin en InterPsy. Een crisis is een kans om de hulp, ook die aan andere cliënten, te verbeteren, dus kijken we terug met bestaande hulpverleners. Wat kunnen we in dit specifieke geval veranderen? Hoe voorkomen we een volgende crisis? Stroomop analyseren. Hoe zorgen we ervoor dat een kind of jongere thuis kan blijven, wetende dat een uithuisplaatsing traumatisch is? Welke hulp of ondersteuning is dan nodig? En als Spoed voor Jeugd een katalysator wil zijn voor verbetering van de jeugdhulp, dan kan dat alleen als iedereen daar ook achter staat. Het pact dat we hebben ondertekend is dus ook meer dan een papieren letter. Gemeenten, het RIGG (de Regionale Inkooporganisatie), de lokale wijkteams en de zorgaanbieders zijn zich bewust van de gezamenlijke verantwoordelijkheid, en hebben hun ambitie voor kinderen en gezinnen vanuit een gedeeld ongemak, onderstreept. En ook dat was niet in één gesprek rondgebred. Maar wel gelukt, het geld zit in één pot, alle neuzen staan dezelfde kant uit, op één gezicht, met één gedeelde zorg en wens.'

BRAM TEMPELAAR

'We worden regelmatig gebeld met de vraag naar een opvangadres. Iemand zit in nood en de

Bijvoorbeeld Henk

...die zich al 2 dagen op zijn kamer heeft opgesloten, als zijn vader in paniek belt en roept dat er onmiddellijk iemand moet komen, dat hij anders de deur intrapt, omdat hij ook niet meer weet wat hij moet doen, maar dat het niet pluis is weet hij zeker. Henk dreigt met suicide en wil uit angst niks eten en drinken. Het lukt ouders niet om in contact te komen, ze zijn ten einde raad.

Dan is het zaak om vader eerst te kalmeren en vader en moeder aan de telefoon te krijgen. Luisteren. Wat is de situatie precies, wat is er vooraf gebeurd, waarom heeft Henk zich opgesloten? Als er goed contact met de ouders is, wordt er samen een plan gemaakt. Hoe kun je weer contact krijgen met Henk, door de de dichte deur heen? Wat kun je hem vragen? Probeer maar, bel maar terug of dat lukt. Lukt het niet dan komt Spoed voor Jeugd langs voor een huisbezoek. Zo coacht Spoed voor Jeugd de ouders stap voor stap uit de crises. De-escaleren en vervolgens ondersteunen, helpen de juiste vragen te stellen, ouders vanuit het perspectief van het kind te laten denken en handelen. Dat lukt en Henk komt, na een paar telefoontjes, uiteindelijk uit zijn kamer. Over de telefoon maakt Spoed voor Jeugd de afspraak dat Henk de volgende dag met zijn ouders bij IHT terecht kan, om te kijken of er verdere hulp nodig is. De volgende ochtend draagt S4J de casus over aan IHT* en wordt het lokale team van de gemeente, met instemming van ouders en Henk geïnformeerd.

* IHT staat voor Intensive Home Treatment (Intensieve Behandeling Thuis)

betrokken hulpverlener of ouder denkt nog standaard, dat de jongere eerst onderdak nodig heeft. Daarna zien we verder. Maar kinderen, ook jongeren, uit huis halen, doe je niet zomaar. We proberen de goede vragen te stellen; allereerst vaststellen dat het om een crisis gaat, vervolgens samen bedenken hoe we de crisis uit de crisis kunnen halen. Ordenen, wat is er gebeurd; vervolgens, wat is er nodig. Lukt dat niet aan de telefoon, dan gaan we er heen. Soms is een jongere al bekend bij de hulpverlening en kunnen we (met toestemming van de

"Mensen zijn blij verrast dat de hulp zo snel geregeld is, dat er meteen een vervolgspraak komt, verbaasd dat ze niks horen over een wachtlijst."

betrokkene) het dossier inkijken. Wat is er al bekend? Is er sprake van een maatregel? Is er een

veiligheidsplan dat uitkomst biedt, een vangnet? We zijn getraind en worden er nog steeds beter in om te de-escaleren, de situatie veilig te maken en stabiliseren. Als het kan blijft iemand thuis; als het niet kan zullen we een plek moeten zoeken, waar iemand de nacht veilig doorkomt. De volgende dag is er altijd een vervolg. Met de lopende hulpverlening als die er is of met reguliere hulpverlening, die we er snel bij kunnen halen. Een crisis is een kans, ook voor de jongere, het gezin in kwestie. Dan moet je wel snel en adequaat kunnen reageren. Met Spoed voor Jeugd is dat een stuk gemakkelijker geworden. Mensen zijn blij verrast dat de hulp zo snel geregeld is, dat er

Leidende principes

- 1 Kinderen (waar mogelijk) thuis houden is beter voor hun ontwikkelingsperspectief.
- 2 Eerder met het team erbij in de crisis, geeft meer kans op een goede analyse waardoor vervolgzorg adequaat vormgegeven kan worden.
- 3 Bij crises als gevolg van inadequate zorg geeft de inzet van specialistische zorg meer zekerheid op stabilisatie en herstel (FF, FACT Jeugd, traumabehandeling).
- 4 Voor de korte termijn zien we meer crises als meer kansen op adequate hulp.
- 5 Een gespecialiseerd crisisteam geeft meer kansen op beïnvloeding van het voorliggend veld op het gebied van de leidende principes en dus vermindering van crises op de langere termijn.
- 6 Een lerend gespecialiseerd crisisteam met een vaste kern kan steeds betere crisiszorg leveren, beter samenwerken met verschillende organisaties in het veld van de jeugdhulpverlening en werken vanuit steeds bekender wordende principes. Principes die continue worden verfijnd en verbeterd.
- 7 We spreken niet meer over pedagogische crisis, psychiatrische crisis of LVB crisis maar werken vanuit één analysekader en ondersteunen elkaar met de benodigde kennis.

meteen een vervolgspraak komt, verbaasd dat ze niks horen over een wachtlijst. De volgende dag is er altijd een warme overdracht. We spreken de opvolgende hulpverlener en het gezin persoonlijk, we verzekeren ons dat er goede afspraken zijn gemaakt. We trekken ons pas terug als we die zekerheid hebben.'

MARIJKE VREDEVELD

'Het is een groot voordeel dat we elke avond op locatie, fysiek bij elkaar zitten. Je komt allemaal van een andere instelling met toch een eigen cultuur, een eigen manier van werken. Dat eigene breng je in, maar is inmiddels al samenwerkende flink vervaagd. In korte tijd hebben we elkaar leren kennen. Gelukkig dus, dat die corona-periode voorbij is, want via Teams is het toch allemaal lastiger. Minder vertrouwd, minder snel en adequaat reageren. Toen we dit merkten hebben we er vrij snel voor gezorgd dat we weer samen vanaf de locatie konden werken in de diensten, crisiszorg moest zo goed mogelijk doorgang vinden, ook in tijden van een pandemie.

Nu vragen we vaak of de telefoon op de speaker mag, dan kunnen we samen luisteren, elkaar ondersteunen. Twee weten meer dan één en dat voelt ook zo, dat je er met zijn tweeën zit

Marijke

en als team opereert, sterker. Iedereen brengt zijn eigen expertise in, maar of een crisis meer psychiatrisch, pedagogisch of wat dan ook is, dat vragen we ons eigenlijk nooit meer af. Het is een crisis, Wat zijn de juiste vragen? Wat moeten we doen, wat is hier nodig? Ik denk dat we ongemerkt bijna, door het werk, naar elkaar toe zijn gegroeid, een crisisteam zijn geworden, dat vanuit gedeelde ervaringen werkt. En de bellers worden direct geholpen, dat horen we ook terug.'

LAURA KRUZE

'Dat zijn natuurlijk vaak complexe zaken, een gezin dat in crisis opbelt. Dan zit er soms al veel hulpverlening achter. Een wijkteam, of Veilig Thuis, de huisarts. Met elkaar ben je verantwoordelijk. Dus is het belangrijk om te achterhalen wat er precies aan de hand is. Niet doormodderen naar de volgende crisis, maar goed kijken welke hulp al geboden is. Was dat de juiste hulp, op het juiste moment? Je

volgt alle stappen weer terug en stelt een verklarende analyse op. Die bespreek je samen. Dat is niet altijd gemakkelijk. Hulpverleners is mensenwerk, dan moet je open en eerlijk naar elkaar kunnen luisteren. In Spoed voor Jeugd proberen we uit de casuïstiek te

Laura

Bijvoorbeeld Ingrid

...die deze week voor de derde keer belt en dreigt al haar pillen in te slikken. Ingrid is bekend van eerdere contacten; ze is suïcidaal, kampt met depressies en trauma's. In periodes blout ze veel en gebruikt incidenteel harddrugs. Het reguliere behandelingstraject waar ze in zit, verloopt moeizaam; maar ze heeft wel toestemming gegeven voor inzage in haar dossier. In het veiligheidsplan staat beschreven wat hulpverleners kunnen doen als Ingrid belt, én wat Ingrid zelf kan doen als ze in een crisis zit. De bedoeling van het veiligheidsplan is dat Ingrid haar eigen kracht kan gebruiken in samenwerking met haar netwerk en begeleiders. Spoed voor Jeugd is er ter ondersteuning en het is belangrijk om tot rust te komen. Eerst nuchter worden als je onder invloed bent, niet stoned beslissingen nemen dus. Maar hoe doe je dat dan, als het al te laat is en je alleen nog maar paniek voelt in je hele lijf en niet meer kan nadenken, laat staan handelen? Spoed voor Jeugd gaat de volgende dag in gesprek met de reguliere hulpverlening van Ingrid. Samen maken ze de inschatting dat Ingrid zelf in staat is om haar paniek in crises te beteugelen, als ze leert wat ze in zo'n situatie concreet kan doen. Het veiligheidsplan wordt aangescherpt. Ingrid leert oefeningen om te kalmeren bij paniek. Lukt dat niet, dan kan ze haar grootouders bellen, die wonen vlakbij en zijn bereid haar op te vangen. De beste oefening komt in het veiligheidsplan, het telefoonnummer van haar grootouders ook. Als Ingrid een week later alweer belt herinnert Spoed voor Jeugd Ingrid aan de oefening. Grootouders verzekeren Ingrid dat ze langs kan komen als ze het in haar eentje niet redt in die paniek. Drie weken gaan voorbij zonder telefoon. Als Ingrid dan weer belt, blijkt ze

nuchter, maar toch in paniek. Tijdens het gesprek wordt ze al snel kalmer en besluit ze naar haar grootouders te gaan. Ik neem mijn kussen mee, zegt ze, dat slaapt lekkerder. Een kwartier later belt oma, dat Ingrid is aangekomen. Dan zijn jullie ook gerust, zegt oma. Door het veiligheidsplan in detail door te nemen, samen met de reguliere hulpverlening, weet Ingrid steeds beter wat ze zelf kan doen, waardoor haar zelfvertrouwen toeneemt. Het aantal telefoontjes neemt af, tot... nul. De crisissfeer is weg, waardoor de reguliere behandeling kans krijgt om aan te slaan. Ingrid heeft weer vertrouwen dat de hulp die ze krijgt, ook echt kan helpen.

leren, deze kennis ook in te brengen in het reguliere veld, de lopende hulpverlening. Binnen het team hebben we een aandachtsfunctionaris die de contacten met het aansluitende zorgveld onderhoud. Wij stellen ons op als een lerende organisatie. Intern hebben we trainingen en intervisie, op basis van casuïstiek. Die kennis bundelen we en bespreken we in regelmatige bijeenkomsten met onze ketenpartners. Dat contact is cyclisch, wederkerig. Je geeft elkaars ervaringen door, trekt conclusies uit die evaluatie en past je werkwijze, de samenwerking daarop aan. Wat ging

"Je geeft elkaars ervaringen door, trekt conclusies uit de evaluatie en past je werkwijze, de samenwerking daarop aan."

er goed, wat kunnen we in de toekomst beter anders organiseren. Met oog voor het gezin, de hulp rondom en dichtbij het gezin organiseren. Opbouwen vanuit de eigen kracht, het eigen netwerk en, waar nodig met de juiste, specialistische hulp. De kennis, die we binnen het crisisteam hebben samengebracht, de opgetelde ervaringen, zouden door moeten werken in verbetering van de jeugdhulp in de volle breedte.'

LAURA TERPSTRA

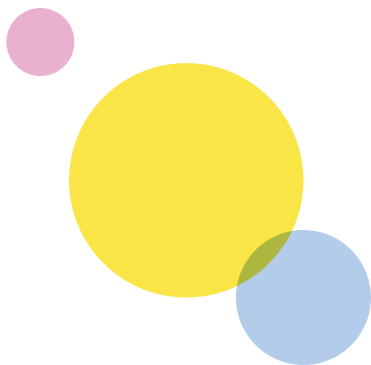
'Het crisisteam is niet over één nacht ijs opgericht. Voor de start is alles goed doorgesproken en geregeld. Wat willen we bereiken, hoe gaan we te werk, welke systemen zijn er nodig, hoeveel mensen, waar kunnen die onderdak krijgen, enzovoort. Medewerkers van alle kerninstellingen konden vrijwillig solliciteren. We kregen een dik boek vol protocollen, waarop ik wel even moest slikken. Moeten we dit allemaal weten, toepassen? Wat wordt er van mij verwacht, zijn we met genoeg mensen? In de volgende werksessies bleek het vooral koudwatervrees. De praktijk is leidend, en in die praktijk leren we vooral door reflectie en goed georganiseerde ondersteuning die direct mogelijk is. Terugkijken, van elkaar leren. Een crisis beperkt zich nooit tot één ding; vaker is het

een kluwen van problemen, waarbij er een laatste druppel is, die de emmer doet overlopen. Je moet de samenhang goed snappen, alles ordenen, op een rij zetten. Daarbij zit er ook nog een enorme variatie in de problematiek. Van dreigende, herhaalde suïcidepogingen tot huiselijk geweld, schulden, werkloosheid, verslaving, weglopers; meer dan een mens kan verzinnen. Dus is het goed dat er binnen het team zoveel verschillende medewerkers van meerdere instellingen zijn samengebracht. Dat we altijd een psychiater kunnen bellen en dat we een beroep kunnen doen op in feite alle collega's binnen het brede werkveld. Kennis over bewezen, effectieve hulp is binnen Spoed voor Jeugd samengebond. Ik ben er ingesprongen vanuit mijn interesse en affiniteit met jongeren in crisissituaties. Ik werk bij Elker, in de gesloten jeugdzorg en was van daaruit gewend direct te handelen. Dat is door mijn werk binnen dit nieuwe crisisteam veranderd. Ik kijk met een andere bril, of misschien heb ik geleerd door de brillen van mijn collega's te kijken. Hoofdzak is eerst luisteren, proberen te begrijpen wat er precies aan de hand is. Als een crisis een signaal is, een kans biedt op verandering, dan moet je de crisis wel goed snappen, in zijn volle omvang. Luisteren dus, niet meteen in de casus springen, maar de juiste vragen stellen,

"Ik kijk met een andere bril, of misschien heb ik geleerd door de brillen van mijn collega's te kijken."

zodat de analyse klopt. Een gedeelde analyse, onderschreven door alle betrokkenen. Op die analyse kan je doorbouwen, de volgende dag. Zorgen dat de vervolgstappen kloppen, realistisch en haalbaar zijn. Waar mogelijk en veilig blijft het kind of de jongere thuis, met gespecialiseerde hulp als dat nodig is. Dan tellen de kosten niet, maar staat de betrouwbaarheid van de hulp en de hulpverleners voorop. Doen wat werkt, zo sluit Spoed voor Jeugd goed aan bij de transformatie: toegankelijke hulp dichtbij het gezin.'

Cijfers

Vanaf de start in juli 2020 tot nu (februari 2023) is ongeveer 1.700 keer gebeld met S4JG

Cijfers over het afgelopen jaar laten zien dat

- de meeste meldingen jongeren betreffen tussen 12-17 jaar
- de meeste jongeren die een beroep doen op S4J psychische problemen hebben (58%) of problemen in het gezin of in de opvoeding (24%)
- het in de meeste crisismeldingen om suïcidaliteit, automutilatie of ernstige agressie gaat (27%)
- in de meeste situaties afspraken worden gemaakt en/of adviezen gegeven of de-escalerende gespreksvoering ingezet. Daarnaast wordt regelmatig samenwerking gezocht met het eigen netwerk van de jeugdige die in crisis is.

#GroningenGroeitOp

...en dat doen we steeds meer samen. Iemand heeft een idee, hoe iets beter kan. Iemand vindt iemand anders, die het probleem herkent en misschien al hetzelfde idee had, of een soortgelijk idee. Zij broeden verder en zo wordt een idee een gezamenlijk idee, dat zijn eerste prille vorm krijgt. Steeds met kind en gezin centraal. Anderen worden erbij gezocht, belangen opzij geschoven, de inhoud staat voorop, het verbeteren van de jeugdhulp. De crisishulp in Groningen als aanjager; die kon beter, sneller, meer gericht op het voorkomen van crises. Wat gebeurt er als we de crisishulp van verschillende organisaties samenbrengen, een team smeden en trainen. Crisishulp als specialisme, dat zich continue verbetert én kennis aanlevert voor verbetering van de jeugdhulp, zodat er minder crises zullen zijn. Een lerend team, dat haar ervaringen deelt in aansluiting met de reguliere jeugdhulp. In samenwerking werkten de ketenpartners en gemeenten samen aan het tot stand komen van Spoed voor Jeugd Groningen. Veel mensen, niet genoemd in dit vierde deel van #GroningenGroeitOp, die hun krachten hebben gebundeld om de voorwaarden te scheppen voor kwaliteit, in mensen en organisatie. Tijd en denkkraft, waar we nu de vruchten van plukken. Lees maar en geef ook dit boekje 4 maar door.

Peter Dijkshoorn
namens de redactie

Redactie:
Peter Dijkshoorn
Summer Koster
Bé Schollema

Wil je alle nummers van #GroningenGroeitOp ontvangen,
mail dan met info@groningengroeitop.nl
Heb je zelf een goed voorbeeld van effectieve jeugdhulp,
laat het ons weten via ditzelfde mailadres.

Tekst: Frans Kerver
Vormgeving: Greetje Bijleveld

Gedrukt op 100% hergebruikt papier

#GroningenGroeitOp is een serie compacte boekjes over effectieve vormen van jeugdhulp, met de bedoeling dat kennis delen tot navolging leidt.

Spoed voor Jeugd (S4J) is de verbeterde crisisdienst, zoals die in de provincie Groningen, door alle samenwerkende partijen, gezamenlijk is georganiseerd en door vier kernorganisaties wordt uitgevoerd in nauwe aansluiting met alle betrokken partners. Een lerende organisatie, die op basis van ervaringen een katalysator wil zijn voor verbetering in de hele keten van jeugdhulp rond jongeren en hun gezin.

“Mensen zijn blij verrast dat de hulp zo snel geregeld is, dat er meteen een vervolgspraak komt”

Wil je meer weten over Spoed voor Jeugd Groningen (S4JG) neem dan bijvoorbeeld contact op met Andrea Bergsma, Maicel Brinkman, Willie Dijkstra, Tjakien Fokkes, Tim Heeringa, Yke de Jong, Wilma Kamp, Geke Kiers, Laura Kruze, Laurence Reinders, Els Rozema, Heleen Stevenson, Jannetta van Stralen, Bram Tempelaar, Laura Terpstra, Trea Veldema, Elly Voorintholt, Marijke Vredeveld, Mike van Wissing of Maarten Wetterauw.

